

Rozenkranskerk; zij hebben elk een driehoekigen vorm met daarbij aansluitende lagere zijdeelen. Van zelf werden de vier hooger opgaande driehoeken de vier centrale composities, welke dan door de lagere rechtehoekige zijstukken worden verbonden. De aaneenschakeling dier vier centrale composities wordt gevormd door de rijen van knielende engelen op die zijstukken. De geheele compositie is door Wiegman geconcipeerd; hij was aan geen andere opgaaf gebonden dan deze vier muren te beschilderen, maar die opgaaf borg al moeilijkheden genoeg: Het inwendige van de Rozenkranskerk heeft weliswaar een verdienstelijke architectuur, maar, gelijk in zoovele katholieke kerken, heeft men ook hier de architecturale vormen verdoezeld onder een kakelbonte opeenstapeling van versieringsmotieven, zandsteenbanden, een wirwar van kleurige steenen van allerlei vorm, etc. In die onrustige omgeving moest Wiegman een element van rust scheppen, dat zich ook in de kleur moest aansluiten bij de architectuur. Bovendien moesten de kleuren zoodanig zijn, dat zij niet werden vervalscht of gesmoord door het gele, schelle licht, dat door de smalle, hooge ramen van den koepel naar binnen treedt. Ook deze moeilijkheden heeft Wiegman overwonnen. Maar laat ik eerst vertellen, welke de voorstellingen dezer schilderijen zijn. Bij het binnentreden van de kerk staat men tegenover het hoofdmoment uit de compositie: de Drievuldigheid, omsloten binnen een hartvormige krans van serafijnen; tusschen de twee hoofdfiguren, Vader en Zoon knielt, in wit en blauw gewaad, Maria, de handen voor de borst gevouwen. Aan weerszijden vormt een staande engel den overgang tot de knielende engelen met leliën in de hand, die de beide lage zijstukken vullen en zich voortzetten over de zijstukken der beide zijwanden, waarin groepen van musicerende engelen de driehoeken vullen. Geheel op zichzelf staat de vierde wand, tegenover die met het hoofdmoment, welke wordt ingenomen door de edele, mannelijk zich verheffende figuur van den aartsengel Michaël, aan wiens voeten zich ter weerszijden de zevenkoppige draak kronkelt, overwonnen door den met schild en speer gewapenden afgezant van God.

Afgezien van een zeer enkel détail, dat niet verwerkt is in de groote, altijd edele lijnen van deze even stoute als teedere conceptie (n.l. de spitse, onrustige vleugelkopjes beneden den voornaamsten driehoek met de Drievuldigheid) is hier in deze lastig in te deelen vlakken een volkomen evenwichtige, klaar geordende compositie aangebracht: de figuren hebben die statige rust en onpersoonlijkheid, welke wij ons voorstellen, als wij ons deze denken als goddelijke wezens, symbolen meer nog dan mensche-lijke verschijningen. Aan dit enorme werk heeft Wiegman een jaar lang gearbeid en hij beschouwt het als een hoogtepunt in zijn leven. In denzelfden geest heeft hij in 1927 in de aspis eener nieuwe kerk in Bilthoven drie nissen met een muurschildering gevuld en in de rustige bouworde